

Frischer Schnee

Friss hó

Lars szólította meg őket. Neki Wismarban volt állása, és egy föltunningolt BMW-vel furikázott. Édesek voltak, mind a ketten, bár nekem a sötéthajú jobban tetszett. Úgy nevetett az arcodba, mintha ősidőktől fogva ismernének egymást, semmi óvatosság, hogy szájszag, meg ilyenek; szexi volt, frankón. Úgy küldte le a koktélokat, mint a cukros vizet, és az volt az érzésed, mintha minden pillanatban a hajadba akarna markolni, dorombolva az életörömtől. Aischának hívták, ez arab név lehetett, és nagy szemeinek tükre később sem homályosult el egy kicsit sem.

A másikuk, Marlies, nem bírta ilyen jól a rumot. Fényleni kezdett az arca, és egyszer a könyöke is lecsúszott a pultról. Világosszókere festett túskehaja volt, és, őszintén szólva, nem igazán csíptem a parfümjét: nagyon tömény volt, és anyám műszálás pulóvereire emlékeztetett, azokra az ezüstszálasokra. Az izzadságszag meg mégiscsak átüt, mint a fürdőszobában a penészfoltok, miután újrafugáztad a csempéket szilikonnal.

Valamikor megcsendült a harang, és Lars rendelt még egy kört, széttépdeste a borsmenta-leveleket, és azt kérdezte, mit kezdjünk a még mindig fiatal estével. Közben már rég elmúlt kettő. Aischa, aki egyik kezét Lars sweatshirtje alá csúsztatta, a barátnőjére nézett, és hangtalanul mozgatta az ajkait, de semmit nem tudtam leolvasni rólok. Marlies pedig úgy mosolygott, mint aki nincs ott egészen; akkor tűnt fel a lecsempült metszőfoga.

Kezdek lassan elgyengülni a lábaim, a cimborám meg odahunyorított nekem. A végéhez át kellett vágni a behavazott udvaron, ahonnan rá lehetett látni a ribnitzi peronra. Olvadt hólé csöpögött a tetőről, és alig csukódott be mögöttünk az ajtó, Lars lelkesen oldalba bökött. Villogott a szeme. – Na, barátocskám?! Most merjen fanyalogni valaki! Totál föl vannak ajzva... Biztos a hormonok... De hova vigyük őket, a fenébe is!? Anyád otthon van?

Csettintettem a nyelvemmel. – Mégis hol lehetne másutt?

Odakint éppen megállt az utolsó zónázó vonat. – Nekünk meg vendégeink vannak; ezüstlakodalom. Csupa kövér nyanya. Van zsozsód szállodára?

– Jóhogy! – mondtam. – Ha vársz egy pillanatot, elugrom gyorsan a munkaügyi hivatalba. Biztosan van éjjel-nappali kasszájuk hormontútelengéses hidegburkolóknak!

Obszcén cinkossággal nevetett, és akkorát csapott a vállamra, hogy melépisáltam. Igazában nem voltam hidegburkoló, mármint nem végeztem. Épp a második éven voltam túl, amikor becsődölt a cég. De szerettem a melót, és időnként dolgoztam egy kicsit feketén. A munkaközvetítő csókanak is én csempéztem ki a fürdőszobáját, és megígérte, hogy utána is segít megrendelőket találni.

Közben besegíttem anyámnak, aki amolyan házmesternő volt. Porckorong-panaszai voltak; persze, hogy megsínylik a csontjaid, ha minden nap át kell húznod egy tucat ágyat, és folyton térden csúszkálsz, hogy eltakarítsd az emberek után a mocskot. De ez csak nyáron volt így, amikor özönlöttek az emberek a tengerhez; most alig volt vendég a kis apartman-házban. Időnként odabicikliztem, és eltakarítottam a havat a gyalogútról. Vagy megjavítottam ezt-azt. Elég zsír kérők voltak, a fürdőszobában Whirlpoolal, a szobában síkképernyős tévé, és desinger-konyhák. Sonntag asszony, a tulajdonos nő szezonban annyit kért naponta, amennyit én egy egész hónap alatt kaparok össze.

– Ember, ez az! – kiáltott föl Lars, mint aki kitalálta, mi jár a fejemben. – Menjünk Fischlandba! Ilyenkor egy lélek sincs ott, nem igaz? A lédijeink el lesznek ragadtatva. A szolgáltatukra leszünk, ahogy illik, utána meg frankón kitarítunk magunk után.

Aztán egy érmét dobott az óvszer-automatába, de az ki is hullott. – Felejtse el – mondtam kézmosás közben. – Balhézik a főnökasszony enélkül is eleget anyámmal. Rálehel a képkeretekre, és állandóan azzal nyaggatja

anyámat, hogy nem tesz eleget a szobák kihasználtságáért. Közben az szegény folyton a telefonon lóg, és kuncaftokra vadászik.

Lars fél kézzel átkarolta a vállamat, és homlokát az enyémhez nyomta. Napközis korunk óta ismerjük egymást. – De most éppen hogy ki fogjuk használni! Kipróbáljuk mindegyik ágyat! Ne legyél már ilyen buligyilkos, öregfiú! Hetek óta nem reszeltem... Cak-cakk lezavarjuk, és kész. Viheted a feketét is, ha akarod, nekem mindegy.

Eltoltam magamtól. – De hát rád bukik; bicepsz kell neki. És most hagyjuk ezt a baromságot! Nem vagyok hülye! Ha kiderül, és kirúgják anyámat, fize-d akkor a labbérünket?

De érezte, hogy kezdek puhulni. Olyan volt, mint a kutyája. Ha megszimantolt egy vadnyomot, nem tágított; képes volt Zingstig² utána loholni. Amikor visszaértünk a pulthoz, Aischa épp a kabátját vette fel, és Kai, a csapos-fickó (korábban a Media Maxnál dolgozott) megvendégtelt minket egy búcsúpálinkával; mi voltunk az utolsó vendégek. A szóke lány is a vállára kanyarította a kabátját, s közben kiesett a zsebéből egy plüssállatka, egy ilyen fehér bárány, amilyen az egészen kis lányoknak van.

A parkoló tele volt tócsával; tükröződtek bennük az összelapátolt hókupacok – a kocsinál beszállás előtt kis zavar támadt. Mind a két lány hátra akart ülni, de Lars ragaszkodott hozzá, hogy Marlies őmellé üljön; a szépséget igazságosan kell elosztani, különben csikorognak a lökhárítók. Tökéletes gentleman tudott lenni a rafinált strici, mindig tudta, mi jön be a csajoknál. Tartottam az ajtót, míg Aischa beszáll.

Elhúzta a száját, és bevacolódott a sarokba. Fölcsapott gallérral, a melle előtt keresztbe font karokkal egyre csak az ablakon nézett kifelé, mint aki eltökölte, hogy mostantól nem szól egy szót sem, hozzám pedig végképp nem. De mivel ide-oda csúszkált a verda, amikor Lars elindult (sár és latyak volt mindenütt), Aischának meg kellett támaszkodnia az ülés kárpitján, és azonnal fölkiáltott: – Fúj! Ez meg mi a franc?! Mindjárt elhányom magam.

A lámpa fényébe tartotta szétterpesztett ujjait, én meg vigyorogtam. Valahogy még az undor-fintor is jól állt neki. – Nyugi, csak szór. A Rufuszé; ő egy szetter. A dűnék közt szoktuk kitombolni magunkat vele. Még egészen fiatal, és akkorákat ugrik a levegőbe, hogy azt hiszed, repül.

Aischa fölhúzott szemöldökkel bámult rám, mintha valami egetverő baromságot mondtam volna; remegett az orrcimpája. – De sajnos szifiliszes – dörmögte hátra a vállá fölött Lars, és Aischa szeme, úgy tűnt, még feketébb lett. Aztán szigorúan ugyan, de elmosolyodott, hátrahanyatlott az ülésen, és a nadrágszáramba törölte a kezét.

– Hova megyünk tulajdonképpen? – kérdezte Marlies, miközben meggyújtott magának egy cigarettát, egy eléggé görbe szálát.

Le volt takarítva az út; autó egy szál se. Leégett döner-bódé maradványai meredtek ki a hóból. A benzinkútnál csak az áramfeltöltő automata volt kivilágítva, és minden közlekedési lámpa sárgát mutatott. – Először irány Dierhagen – mondta Lars, és gázt adott. A rádióban az utak síkosságára figyelmeztettek.

Aischa otthagya a kezét a combomon. Játsszani kezdtem a hosszú ujjaimmal, de ő, ámbár hagyta, továbbra is kibámult az ablakon. – Hogyhogy Dierhagen? – kérdeztem, és közelebb csusszantam Aischához. Most már én is éreztem a kutyaszórt az ülésen, és megéreztem a lány parfümjének illatát is, amely sokkal kedvemre valóbb volt, mint Marliesé. Azt hiszem, valami ibolyás, valami nagyon éteri. A fülemben vert a pulzusom.

Odakint fák suhantak el a kocsi mellett, nádtetők és villanypóznák; már egymáshoz ért a térdünk, a combunk, és Aischa még mindig úgy tett, mintha ott sem volnék. Csak amikor óvatosan meghúztam a kabátgallérja csücskét, akkor vette le a szemét a behavazott földek és töltések látványáról, és gúnyos pillantása mintha ezt mondta volna: Nocsak, ez mit akarhat?

Totál odavoltam a szempillái ívéért. Ovális arca volt, enyhén homorú az orcája, és valahogy még a csókja is karakteres volt. Azt hiszem, még soha nem csókoltak ilyen készséggel és elegánsan, ilyen tapasztaltan sem; hirtelen olyan érzésem támadt, hogy túl fiatal vagyok hozzá; eszembe jutottak a patanások a garbóm nyaka alatt. Utána lecsipegettünk az ajkunkról pár szál kutyaszórt, és megismételtem: – Hogyhogy Dierhagen? Megspórolhatjuk; itt a kulcs a táskámban.

– Na! annál jobb – mondta Lars, és ötösbe kapcsolt. Marlies odanyújtotta nekünk a jointját, és miután szívtunk belőle, Aischa a mellemre hajította a fejét, s én a fürtjeit szimatoltam. Nem tudom, hogyan és miért, de olyan energiát éreztem bennük, amely az Arenshoop előtti meredek part szeleit jutatta eszembe. Ha nem fúj, és teljes nyugalomban vannak a bokrok és a fák, mintha akkor is érezné az ember a szél erejét a finoman remegő ágakban.

Sötéten állt a ház a fehér dűnén, nem volt szélkakas a tornyán. Délelőtt tisztítottam meg a parkolótól a bejáratig vezető utat, az aszfaltot azóta újra belepő leheletfinom hórétegen egyetlen cipőnyom sem látszott, csak sirálynyomok. Egy pillanatig azt latolgattam, hogy az egyik földszinti lakást veszünk kölcsön, de azok akadálymentesítettek voltak, bennük a gombnyomásra állítható ágyak meglehetősen érzékeny jószágok, a fürdőszobák meg úgy néztek ki, mint egy idősotthonban. Úgyhogy a harmadik emeleti toronyszobába tereltem a társaságot; az univerzális kulccsommal sima ügy volt. Aischa halkán sivalkodott, amikor fölkapcsoltam a csillárt. Egyébként már újra Lars karjába csimpaszkodott.

Aranykeretes tükrök a nappaliban, nagy ablakai a tengerre néztek, a kandalló előtt, amelyben aprófa volt fölstsószolva, két barna bőrkanapé állt, közöttük vastag, bolyhos szőnyeg. Mindenütt vastag gyertyák, a konyhai pulton friss liliomok, és a gyümölcsös-édességes kosárban, mint mindig, amikor vendégeket várnak, egy üveg pezsgő. Anyám még egy köszöntő lapot írt nekik, és amikor megláttam a kézírását, betojtam egy kicsit.

Ma éjjel már nem jön senki, gondoltam, ahhoz túl késő van, de másnap valószínűleg valamilyen szünidő kezdődik, s már le akartam fújni az egészet, és a matractároló pincébe akartam lemenni a kompániával, de akkor Aischa odadobta nekem a levett kabátját, és eltűnt a fürdőszobában. Fehér gránitborítású volt a fürdő, nagyobb, mint az otthoni szobám, és mivel Aischa nyitva hagyta az ajtót, nemcsak a pisilését hallottam. Rottyantott is közben, Marlies pedig rám mosolygott. Egészen kicsi volt a pupillája.

– Kitekerjük a nyakát? – kérdezte, s én először nem értettem, mire gondol. Aztán jelt adtam a rádió gombjait csavargató Larsnak, de vele kerítéskarónál szelídebb eszközzel nem érteted meg magad. Hunyorított, megnyalta az alsóajkát, aztán talált egy kedvére való adót, és valami gagyi hip-hop dübörgött a hangfalakból – olyan hangosan, hogy a dugót sem hallottam. Könyéken talált, s ahogy körülnéztem, már azt láttam, hogy a pezsgő a parkettára csöpög.

Odaügettem a hifihez, lejjebb vettem a hangerőt, és már készültem, hogy mondjak valamit, de ... na igen: végül hagytam. Végére jól teli volt pakolva a borospince; Sonntag asszony csak nem tartott számon minden palackot. Kivettem egy jegeszacsokót a hűtőből, megtördöttem a térdemen, Marlies szétosztotta a jégdarabokat négy vizespohárba, és rátöltötte a gyöngyöző cuccot. Nekem közben megakadt a szemem anyám helyesírási hibáján: két t-vel írta az „Isten hozta”-t. A „köpeny”-t is két p-vel írja.

Ittam egy kortyot, megfordítottam anyám lapját, aztán zubogott a vízöblítés, és Aischa kijött a fürdőszobából. – Úgy volt, mintha egészen addig csak valami tompa fényt, egy ki tudja, honnan jövő bizonytalan derengést lehetett volna látni a nyugodt tengeren, s most hirtelen szétszóródtak a felhők, és ott állt fölöttünk, kereken, a hold. Aischa egészen meztelen volt, mármint csak egy áttetsző bugyi volt rajta, amely a szőrzetét sem takarta el, és ahogy nézett rám a mosolyával, amelynél fesztelenebbet elképzelni sem lehet, mintha azt kérdezte volna csodálkozva, hogyhogy rajtunk még rajtunk vannak a gönceink. Futólag összeráncolta a szemöldökét.

Sokkal kisebbnek és törekenyebbnek láttam, mint a klubban, valószínűleg azért, mert most mezítábl volt, ám egyszersmind erőteljesebbnek is tűnt. Lebarult bőrén egyetlen világos hely sem volt, leszámítva a köldökében a csillogó követ, mellei az enyhén kiemelkedő, duzzadtnak látszó bimbóudvarokkal könnyedén ringtak – egy pillanatig tátva maradt a szám. Lars viszont, miután a sarokba rúgta a csizmáját, teljes lelki nyugalommal mandarint hámozott. – Friss idő van itt, nem? – kérdezte Aischa. – Nem lehetne följebb csavarni a fűtést? Én már megpróbáltam a fürdőszobában, de csak langyos maradt a fűtőtest.

A központi kapcsoló miatt volt, amely tizenhét fokra volt beállítva, amikor nem volt vendég a házban, és amikor lementem a pincébe – nem gyújtottam villanyt, mert elég fényt adott a partot beborító hó –, váratlanul megkondukt a hajósok templomának harangja; egyetlen hangot adott, a szél kondíthatta meg, és láttam, amint három nyestkutya üget egy darabon az üres úton. Tetstett nekik, hogy el van róla takarítva a hó.

A mosópincében fény villogott az egyik szárítógépen. Kinyitottam a fűtőberendezés helyiségének vasajtóját; ez volt egyúttal anyám irodája is. Átállítottam a termosztátot. A kis asztalon, Németország, Dánia és Svédország turisztatérképei alatt ott voltak anyám piszkozatai és a kulcsomója. A fityegőjét tőlem kapta (borostyánkővek az északi partról), kivettem egy tollat a telefon mellett álló pohárból, és ismét fölvtágtattam, kettesével vagy hármasával véve a lépcsőfokokat.

Az erőnlétemet hagyjuk – szinte lihegtem, amikor fönt kinyitottam az ajtót. A csillár leoltva, a hangfalak némák, és Marlies, egy fotelben ülve a toronyban, egy félkör-alakú erkélyen, már megint füvet szívott, kéken gomolygott át a füst a holdfény pásztáján, s én azt kérdeztem magamban, vajon meddig lehet majd érezni. Ez tulajdonképpen nemdohányzó ház volt, és én, miután meggyújtottam néhány gyertyát, áthúztam a fölösleges t-t az „Isten hozta”-ban.

Aztán körülnéztem. A földön gyümölcs, héj- és ruhadarabok, tárva-nyitva a két hálószoba. Mindkettő ablakai az erdőre néztek, és a nagyobbikban, egy ilyen baldachinos ágyban Lars és Aischa feküdt. Lecsavarták az éjjeliszekrényen álló lámpa fényerejét, és a takaró alá bújtak, csak a fejüket láttam, ahogy csókolóznak. A bugyi a kilincsen lógott.

Marlies viszont még pehelydzsekijét sem vetette le. Lábai a sárgaréz-asztalon, ölében egy megharapdált alma; odanyújtotta nekem a jointot, s én leültem mellé. – Mindjárt melegebb lesz – mondtam pöfékelve, de ő nem válaszolt. A tengert bámulta a rajta sodródó jégablakkal. Fekete volt a körmeim a lakk, csizmája sarka kegyetlenül meggyötörve és összekaristolva; valószínűleg állandóan beszorult az utcai vasrostély-fedelekkbe. De a csizmaorron sem sok festék volt már.

Pár pillanatra lehunytam a szemem; kicsit megszedültem a fűtől. Kiszáradt a szám, és mivel sehol sem láttam a poharam, az övéből ittam egy kortyot; úgy tűnt, ez nem zavarja. Először a rúza édeskés ízét éreztem, aztán totál hangosan hallottam a pezsgést a fejemben, Marlies meg kedvesen azt mondta – El tudnád venni onnan a kezed, légsz? Úgy be vagyok tépve ... Úgy érzem, hogy egy téglá van a lábamon.

Egyáltalán nem vettem észre, hogy odatettem a kezem, és amikor bocsánatot kértem, mosolygott, és még egyet szívott a csikken. Időnként elbukdacsolt egy-egy magányos hópehely az ablak előtt, hajladoztak a ház előtt a fenyők, mi pedig szótlánul néztük a horizontot, ahol a Keleti- és az Északi-tengert összekötő csatorna vagy a Baltikum felé tartó teherhajók úsztak el. Az ember mindig azt hiszi, hogy a parányi fénypontok egy helyben állnak, mint a bóják. De aztán egyszer csak eltűnnek.

A kandallóban visszhangzott a sirályok vijjogása.

– És amúgy mit csinálsz? – kérdeztem. – Suliba jártok?

– Én? – Kigombolta a dzsekijét, és megrázta a fejét. Ismét megcsapta az orromat a parfümjé szaga. – Nem, nem. Oda engem be nem rángat senki. Csak ha a lányomért megyek.

Hamu pergett a pulóverére, de nem vette észre. Sokkal idősebb nem lehetett nálam, de alaposabban megnézve látszottak az apró ráncok a szeme alatt. Világosszöke festett szemöldöke fölött korábban viselt piercingek hegeit lehetett fölismerni, arcán pihezszőrök derengtek, és tulajdonképpen az ujján a gyűrű sem tinibizsu volt; valódi, nemes darabnak látszott, vízkék kővel, talán örökölte, és amikor a keze után nyúltam, ő fölemelte a poharat. Csörgött benne a jég.

– Nemrég még Stralsundban dolgoztam – mondta, és ivott egy kortyot. – Egy kis nyomdában: tapétapaszterek, faltetoválasok és mindenféle felirat. Egészen jól ment a bolt. El nem hiszed, mi mindent képesek az emberek a szobafalukra csirizelni. A Keleti-tengernél laknak, de az ágyuk fölé a Csendes-óceánról kell óriásposzter. Hanem ezek a laminációk, ez szintiszta méreg. . .

A hamutartóként használt pohárba dobta a csikket, én pedig megfordultam. Azok ketten odaát már jócskán túl voltak a bemelegítésen: a sztepelt takaró és egy párna a padlón hevert. Aischa, akiből csak a lábait láttam, ahogy a térdére esett a fény, suttogott valamit, nagyon gyorsan, úgy, hogy

zihálásnak hangzott, s közben csikokat karmolt Lars hátára. A cimborám karján csorgott a verejték, és az egyik zoknijá – még zokniban volt – lyukas volt.

Vigyorogva megböktem Marliest, és előhúztam a zsebemből a kőkorszaki mobilomat – de túl messze voltak, nem lettek elég élesek a képek. Majdnem összeért a halántékunk, miközben Marliessel a displayt néztük, de amikor meg akartam csókolni, fölvetette az állát, és így szólt: – Kapok még valamit inni?

A szája körül is láttam az apró ráncokat. Megfordult a szél, kövér hópelyhekkkel paskolta az ablakot; néha, csak egy pillanatra, világosan kivehetően fölillant a csillagalakjuk. Senkinek nem jutott eszébe betenni a hűtőbe a palackot, a kissé túl nagy lendülettel kitöltött pezsgő kihabzott a pohárból; Marlies összeráncolta az orrát, amikor kinyújtottam neki az erkélyre a csöpögő poharat. Olyan cicás köszönöm-féle volt ez, ahogy a pinky csajszi csinálták a suliban, tulajdonképpen a víz kiver tőle, de engem fölborított, hogy egyértelműbben és sürgetőbben nézzek Marliesra, miközben a szoba felé intettem a fejemmel. Barátom, akkor már minden bajom volt.

De ő keresztbe vetette a lábát, finoman megpaskolta az üres fotelom ülőfelületét, azután ismét a partra tapasztotta a tekintetét, a partra sodort hínára és a csillogó kagylókupacokra, mintha semmi másért, csak ezért jöttünk volna ide. A jégpáncélba vont hullámtörők, a vízbe nyúló töltések sora mintha az éjszaka kaján vigyora lenne, s én egyszerre olyan szánalmasan hülyének éreztem magam, valahogy megalázónak éreztem az egészséget; fölálltam, és ott hagytam a nőt a saját glóriájában.

Levettem magam az egyik kanapéra a kandalló mellett. Innen is be lehetett látni a hálószobába, de én úgy tettem, mintha tévéznék – nagyon halkra állítva a hangerőt, hogy halljam a sóhajtozást. Kétszáz csatorna volt a kínálatban, s amikor a végükre értem, újra kezdtem a kapcsolgatást, és közben nem győztem csodálni Lars kitartását. Olyan nyugodtan és módszeresen tette a dolgát, mint a kondi-pincéjében, de teljes erőbedobással is; szerintem az ő helyében én már vagy háromszor elmentem volna; engem totál felcsigáz a szépség.

Aischa igazi nő volt, aki tudja, mit akar, és elveszi magának, amire vágyik; én már ettől hátast dobtam. Nekem még soha nem volt ilyenem dolgom – mindig csak ezek a félresikerült luvnyák jutottak, az üres melltartóikkal vagy a rossz fogukkal vagy a lehetetlen hangjukkal, akik a végtelenségig kéretek magukat, aztán meg fogalmuk se nagyon volt, hogy nyúljanak egy férfihoz. Vagy undorodva nézték a markukban a gyümölcsíz meglepetést, úgyhogy megint csak nekem lett büntudatom, és ha visszagondoltam az egész istenverte görcsölésre, el tudtam volna sírni magam. Hogy miért nem alakulhatott végre egyszer normálisan, úgy, ahogy szerettem volna?!

A gyertyalángok nyugtalanul kezdtek lobogni, a kanóc visszafelé hajlott a viaszba, és hirtelen valami zajt hallottam, mintha cipősarkak koppanása lett volna a lépcsőn; kikapcsoltam a képernyőt. Betörők aligha lehetnek; be volt kapcsolva a riasztó, az rettenetesen vonított volna. De valaki, akinek kulcsa van, most nagyobb csapás lett volna a betörőknél, fölültem és hegyeztem tehát a fülem, de úgy tűnt, csak Marlies lehetett az; nyilván megbotlott a parkettán. Először a megharapdált almája gurult felém, aztán ő is odajött, leült mellém, és megfogta a kezem. Egészen ki voltak hülve az ujjai.

– Megbántottalak? Komolyan nagyon sajnálnám – suttogetta. Csiklandozta az arcomat a lélegzete. – De hát okés vagy szerintem. Még az esetem is volnál. Csak három napig a klinikán voltam, úgyhogy még most sem vagyok itt. Most egyszerűen nem megy, érted? Kizárt, hogy el tudjak lazulni – Majd valamikor máskor. Legközelebb biztosan.

Nem igazán tudtam erre mit mondani; hátradőltem és a pulóverem nyakát babráltam. Ha még nagyobb lett volna a csend, hallani lehetett volna a szakállsörtéim növekedését. A félhomályban Marlies szeme vízkék volt, akár a kő a gyűrűjében, és amikor bólintottam, pár pillanatra lehunyta a szemét, valahogy úgy, mint aki megnyugodott. Aztán kibújta a dzsekijéből, és hozzám simult. Bizisten nagydarabnak éreztem magam mellette, olyan törekeny volt.

Kint most erősebben havazott. A házon végigsiklott a lassan tovaapöfögő parti őrsg fénycsóvjá, a hópelyhek árnyéka rézsút átlebegett a helyiségen, majd ismét fölfele emelkedett; utána fordítottuk a fejünket. A szomszéd szobában felborították az éjjeliszekrény-lámpát, de hál'Istennek nem lett baja. Larsnak már csak az egyik lábán volt zokni, és Aischa, miközben rajta lovagolt, összefogta a tarkóján a haját, és megkeresett minket a tekintetével. – Na, mi van?! – kiáltotta kifulladásra, anélkül, hogy félbeszakította volna a csípője mozgását. Izzadság csillogott a mellén. – Mit bámultok így?! Csináljátok ti is!

Marlies szusszantott egyet, hallani lehetett, ahogy elhagyta az orrát a levegő, és valami szép komolyság volt a mosolyában; úgy tűnt, örül a barátnőjének,

és osztozik az örömeiben. Azután a szája szélét rágcsálta, elég durva volt ott a bőr, s én kihalásztam a távkapcsolót a kanapé alól, és találmra megnyomtam valamelyik gombját; ilyenkor már úgyszólván tökmindegy, mit látni. Rövid vilódzás után a képernyőn szögesbakancsos, sisakjukon lámpát viselő figurák kapaszkodtak előre valami barlangban, amelynek falait falfestmények, alighanem vadászcímeretek borították, mi pedig hanyatt dőltünk és kölcsönösen párnákat tömködtünk egymás háta mögé.

Marlies fejének domborulata remekül illett a tenyerembe, a világosszöke festéktől valamelyest spröd sörtehaja halkán pattogott; parfümjének szaga már szinte teljesen elillant. – Hogyhogy a klinikáról jössz? – suttogettam. – Beteg vagy?

Finoman megtapogatta a nyakamat. – Én? Nem, nem. Legalábbis remélem.

Most, hogy ellazult, sötét tónusú volt a hangja, s alighogy ásított, nekem is ásítanom kellett. Más se hiányzik, mint hogy elaludjunk itt, gondoltam; mindjárt összetakarítunk, aztán mintha itt se lettünk volna. A hálószobában buzgólkodók, úgy tűnt, a vége felé tartanak; nyirkogott az ágy, táncoltak a bársonybaldachin rojtjai, és Aischa nyüszögni, majd sikoltozni kezdett. Lars is kéjes nyögést hallatott, én meg titkon azért drukkoltam, hogy maradjanak tiszták a lepedők. Volt egy csomó friss lepedő a pincében, de azok nem voltak kiválva.

Egy darabig mozdulatlanul fületünk, s amikor Larsék befejezték, Marlies újra megtapogatta a nyakam, nagyon óvatosan. Lehunyva tartotta a szemét közben, és azt mondta: – Olyan a pattanásaid tapintása, mint a vakírás. – Ezt nem feltétlenül tartottam viccesnek. Amit Marlies valószínűleg azonnal észrevett; gyorsan beletúrt a hajamba. – Gyengénlátóknak is nyomtattunk mindenféle címkét, tudod? Annál a stralsundi cégnél. De persze, főleg tapétákat. Egyszer egy pasas a halott anyja képét ragasztotta a díványa mögé, a padló szegélylécétől a plafonig. Az asszony kis híján százéves lehetett, és a képen, az erős nagyításban úgy nézett ki, mint egy sziklafal, tele zuzmóval és mohával. Hátborzongató volt.

Odakint elhaladt egy autó; távolodóban basszusrezonanciát keltett a hangfalakban. Most egyszerre ásítottunk, és szorosabban öleltem át Marliest, nehogy leessen a heverőről. A térdeim közé fúrta az egyik térdét, és ismét lehunyta a szemét, amely körül apró pontocskák (a lepergő szemfészték) sötétlettek, azután pedig – épp meg akartam kérdezni tőle, hogy a dzsekije prémje bárány-e, és megmondani neki, hogy milyen jó jel, hogy Rufusz levedlette már a téli bundáját – minden jel szerint elaludt. Legalábbis szabályosabban lélegzett, kissé elnyílt a szája; én a mellére tettem a fél kezemet, és eldörzsöltem az odahullott hamut a hüvelykujjammal.

Közben a másik szobában is elcsendesedtek, és lekapcsolták a lámpát. A képernyőn narancsos izzás, odakint pedig sűrűn kavargott a szélfújta hó. Sem a partot, sem a hajókat nem lehetett látni. A fenyők mind fehérek voltak.

Holnap megint havat kell majd lapátolnom, mint már annyiszor; és az ideitelen egymásra rakódott számtalan hórétegre gondoltam. Minden rétegen ott maradtak a vadnyomok, az én ablakom előtt is; az erdő mellett lakunk. Azután ezeket a nyomokat belepte a hó, az érintetlen felületen más vadak szaladtak át, más irányokba és így tovább. A homorú formákban néha kékesnek látszik a fény, és valahányszor új csapadék jön, azt hisszük, örökre odavan a mintázat.

De aztán jön az olvadás – és emlékszem, hogy gyerekkoromban nem győztem csodálkozni, hogy újra előtűnnek mind, a nyomok, rétegről-rétegre, akárha a hónap is lenne emlékezete. Még az utolsó, üveges rétegben is, kevéssel azelőtt, hogy elbukkanna a fakó fű vagy egy-egy krókuszszimbó csúcsa, föl lehet fedezni a szarvasok, madarak és nyulak nyomait, amelyek hónapokkal azelőtt jártak arra, és már rég másféle kószálnak. Vagy éppen ki is múltak már.

Nem igazán tudom, miért jutott most ez eszembe; lehet, hogy Marlies szívéről, a tenyerem alatt érzett dobogásról. A kettős dobbanások olyan érzést keltettek, mintha a pulzusa alatt egy másik, finomabb érverés lüktetne, amelynek mintha szintén lett volna egy gyöngye visszhangja. Azután elnyomott az álm.

TATÁR SÁNDOR FORDÍTÁSA

¹ Fischland: a mecklenburg-elő-pomerániai Fischland-Darss-Zingst félsziget legnyugatibb része. [A ford.]

² Zingst: település a Keleti-tenger partján, a Fischland-Darss-Zingst félszigeten. [A ford.]